

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นระบบการปกครองที่ประชาชนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เป็นผู้กำหนดตัวผู้ปกครอง และนโยบายของรัฐบาล โดยผ่านวิธีการเลือกตั้ง ซึ่งจะต้องเป็นไปอย่างเสรี และมีขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตัวผู้ปกครองตามความต้องการของประชาชน (กรมล ทองธรรมชาติ, 2518: 120-121)

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย คือ การกำหนดตัวผู้ปกครองโดยผ่านวิธีการเลือกตั้งและ การเลือกตั้ง คือ การที่ราษฎรใช้สิทธิของตนเองลงคะแนนเสียงเลือกตัวแทน เพื่อทำหน้าที่แทนตนในการปกครองแต่ละระดับของประเทศ เช่น การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การเลือกตั้งนายกเทศมนตรี เป็นต้น การเลือกตั้งที่เป็นประชาธิปไตยนั้นต้องเป็นการเลือกตั้งโดยเสรี กล่าวคือต้องเปิดกว้าง ให้อิสระในการตัดสินใจทั้งในแง่ของผู้สมัครและผู้ออกเสียง ทั้งนี้ต้องเป็นไปโดยบริสุทธิ์และยุติธรรมไม่มีการชี้นำ หรือบังคับให้เลือก ซึ่งในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยประชาชนเป็นผู้มีอำนาจในการปกครองประเทศ แต่ในสภาพสังคมปัจจุบันย่อมเป็นไปได้ที่ประชาชนทุกคนจะทำหน้าที่ปกครองประเทศพร้อมๆกัน จึงมีความจำเป็นต้องเลือกผู้แทนของตนเข้าไปทำหน้าที่แทนตน และประชาชนสามารถเปลี่ยนผู้แทนซึ่งใช้อำนาจแทนตนได้ โดยเลือกผู้ที่ตนเห็นว่าสร้างประโยชน์แก่ส่วนรวมตามแนวทางที่ตนต้องการ โดยพิจารณาจากนโยบายของผู้สมัครหรือพรรคของผู้สมัคร ซึ่งการเลือกตั้งในประเทศไทยมี 3 ระดับ ดังนี้ คือ

1. ระดับท้องถิ่น คือ การเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน กรรมการหมู่บ้านและสมาชิกสภาท้องถิ่น
2. ระดับท้องถิ่น คือ กำนัน ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาเทศบาล และสมาชิกสภาเมืองพัทยา สมาชิกสภาจังหวัด และการเลือกตั้งในกรุงเทพฯ ซึ่งได้แก่ การเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร การเลือกตั้งสมาชิกสภา กทม. และการเลือกตั้งสมาชิกสภาเขต
3. ระดับชาติ คือ การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร, สมาชิกวุฒิสภา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิรูปการปกครอง การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเจตนารมณ์สำคัญประการหนึ่งของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองระบอบ

ประชาธิปไตยทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ อันจะยังผลให้การปกครองไทยพัฒนาเป็นระบอบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy)

นับตั้งแต่รัฐไทยได้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติในปี 2504 เป็นต้นมา ตามแนวทางสำคัญในการพัฒนาประเทศโดยเน้นที่การรวมศูนย์ การพัฒนาด้านต่างๆ และมุ่งลงทุน ณ จุดศูนย์กลางสำคัญๆ หลักๆ เพียงไม่กี่แห่ง อย่างเช่น กรุงเทพฯ เชียงใหม่ เป็นต้น โดยเน้นให้เมืองต้องมีความเจริญทุกๆ ด้าน โดยเชื่อว่าความเจริญจะกระจายไปสู่ส่วนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชนบทที่อยู่รายล้อมเมืองนั้นๆ ยุทธศาสตร์ ดังกล่าว ส่งผลทำให้เชียงใหม่ก้าวเข้าสู่ความเป็นเมืองอย่างช้าๆ เชียงใหม่เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนาน กล่าวได้ว่าเป็นเมืองศูนย์กลางของอาณาจักรล้านนา ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าเมืองเชียงใหม่มีการขยายตัวอย่างไม่มีการควบคุมทิศทางหรือวางแผนเรื่องผังเมือง การขยายตัวของเมืองก็เป็นไปอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาจากสภาพเศรษฐกิจที่มีการเติบโตมีการลงทุนเพิ่มมากยิ่งขึ้น เพิ่มมากขึ้นตามความเจริญของเมือง ตัวอย่างเช่น การจราจรติดขัด การจัดการขยะมูลฝอย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน งบประมาณไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่น ทางระบายน้ำไม่ทั่วถึงและเพียงพอ ขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง สวนสาธารณะไม่เพียงพอ ประชาชนขาดความรู้ความสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมท้องถิ่น ซึ่งจากนั้นในห้วงไม่ถึงสองทศวรรษให้หลัง เมืองเชียงใหม่ ก็กลายเป็นเมืองศูนย์กลางในทุกๆ ด้านของภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นด้านการปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษา และการท่องเที่ยว ทำให้เมืองเจริญเติบโตแบบก้าวกระโดด ผู้คนหลั่งไหลเข้าเมือง ส่งผลให้เมืองขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับความแออัด และ ในที่สุดก็ได้ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากมายต่อคุณภาพชีวิตของผู้อยู่อาศัยอย่างถ้วนหน้า อย่างเช่น ปัญหารถติด ถนนพัง อาคารสูง ชุมชนแออัด หาบเร่แผงลอย ขยะตกค้าง น้ำเน่า อากาศเสีย ปัญหา สังกม ต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาสำคัญของเมืองเชียงใหม่ ณ เวลานี้ ซึ่งเกิดขึ้นโดยเป็นผลพวงมาจากนโยบายการพัฒนาเมืองของรัฐที่ขาดการวางแผน ล่วงหน้า และขาดการเตรียมการที่เพียงพออย่างรอบด้าน ส่งผลให้เมืองเชียงใหม่จากศูนย์กลางความเจริญในทุกๆ ด้านจึงกลายเป็นศูนย์รวมปัญหาต่างๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น หลังการเลือกตั้งทั่วไป (ส.ส.) ของจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อ 6 มกราคม 2544 ปรากฏว่า พรรคไทยรักไทยได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น คือได้ ส.ส. ถึง 9 คน จากจำนวน ส.ส. ทั้งหมดของจังหวัดเชียงใหม่ 10 คน ส่วนสำคัญเนื่องด้วยความนิยมชมชอบในตัวของ พ.ต.ท.ดร. ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งเป็นคนเชียงใหม่ ภายได้กระแส เชียงใหม่จะรุ่งเรือง ต้องเลือกคนเมืองเป็นนายกฯ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ระดับการแทรกตัวโดยรัฐต่อเมืองเชียงใหม่นั้น ก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง สารพัดโครงการของรัฐบาล ภายได้การสนองตอบจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐเอง รวมถึงภาคเอกชน ล้วนแล้วแต่มีเมืองเชียงใหม่เป็นฉากหลัง ด้วยความมุ่งหวังจะให้เชียงใหม่รุ่งเรือง คือ เมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาคเอเชีย ตาม

ความต้องการของอดีตนายกฯ ไม่ว่าจะเป็น แผนการพัฒนาท่าอากาศยานเชียงใหม่ โดยผลักดันให้เป็นศูนย์กลางการบิน (ฮับ) โครงการสร้างสวนสัตว์กลางคืน หรือไนท์ซาฟารี การจัดตั้งพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ ส่วนภูมิภาค แห่งแรก โครงการกระเช้าลอยฟ้า คอยหลวงเชียงดาว ฯลฯ ทั้งหมดสะท้อนถึงการก้าวเข้าสู่ความเป็นอภิมาเมืองของเมืองเชียงใหม่ หรือที่เรียกว่า “มหานครเชียงใหม่” นั่นเองดังนั้นเมืองเชียงใหม่จึงเป็นเมือง ที่ประชาชนทั่วทั้งในประเทศ และต่างประเทศให้ความสนใจต่อการพัฒนาเมืองอย่างไม่หยุดยั้งตลอดมา

เทศบาลนครเชียงใหม่เป็นเทศบาลที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย และเป็นเทศบาลนครแห่งแรก ซึ่งได้จัดให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีขึ้นเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ.2552 ที่ผ่านมานับว่าเป็นปรากฏการณ์ทางการเมืองในระดับท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการเมืองในระดับชาติของประเทศไทยอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จึงทำให้การเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเทศบาลนครเชียงใหม่ในครั้งนี้ได้รับการจับตามอง และได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วทั้งประเทศ ซึ่งการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีครั้งนี้ได้มีผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งทั้งสิ้น 10 คน ดังต่อไปนี้

- หมายเลข 1 ร้อยเอกหญิง ดร.เดือนเต็มดวง ณ เชียงใหม่
- หมายเลข 2 นายทัศนัย บูรณุปกรณ์
- หมายเลข 3 นายเพทาย เตโชพาร
- หมายเลข 4 นายวัลลพ แซ่เตี่ยว
- หมายเลข 5 นายวิชัย วงศ์ไชย
- หมายเลข 6 นายพรชัย จิตรนวเสถียร
- หมายเลข 7 นางวิภาวัลย์ วรพุฒิพงษ์
- หมายเลข 8 นางอารีย์ อุดมศิริธารง
- หมายเลข 9 นายบารมี พจนามธูรส
- หมายเลข 10 นายเทพโยธินฐ ไชยรัตน์

ปรากฏการณ์ในการแข่งขันทางการเมืองท้องถิ่นของเทศบาลนครเชียงใหม่เริ่มต้นปรากฏให้เห็นตั้งแต่วันแรกที่มีการรับสมัครผู้เข้ารับการเลือกตั้งนั่นคือในวันที่ 27 สิงหาคม 2552 ซึ่งบรรยากาศเต็มไปด้วยบรรดาผู้สมัครและกองเชียร์ ซึ่งได้มีสวมเสื้อที่บ่งบอกถึงสีประจำตัวของผู้สมัครในแต่ละคน รวมถึงการชูป้ายนโยบายในการหาเสียงแข่งขันกันอย่างคึกคัก นับเป็นการเริ่มต้นประกาศการแข่งขันกัน ในสนามการเมืองท้องถิ่นของเทศบาลนครเชียงใหม่อย่างเป็นทางการของบรรดาผู้สมัครและกองเชียร์ของแต่ละฝ่าย ทำให้เป็นการปลุกกระแสตื่นตัวทางการเมืองใน

ระดับท้องถิ่นให้กลับมาอีกครั้ง จากนั้นผู้สมัครแต่ละคนก็ล้วนนำกลยุทธ์ และเครื่องมือในการหาเสียงของตนมาใช้ในการสร้างคะแนนนิยมให้กับตนเองและทีมงาน การแข่งขันกันของผู้สมัครแต่ละคนในครั้งนี้มีจุดน่าสนใจอยู่ตรงที่เป็นการแข่งขันกันทางการเมืองท้องถิ่นภายใต้ความแตกแยกทางการเมืองระดับชาติ จุดสนใจคือ ในบรรดาผู้สมัครที่มีการเปิดตัวไปนั้นก็มีพรรคการเมืองที่ให้การสนับสนุนส่งคนของพรรคการเมืองซึ่งเป็นหน่วยทางการเมืองระดับชาติลงสมัครเข้าร่วมแข่งขันในครั้งนี้อย่างชัดเจน ดังเช่น ผู้สมัครหมายเลข 2 นายทัศนัย บูรณุปกรณ์ ที่ได้นำเอาเสื้อสีแดงซึ่งนั่นคือสัญลักษณ์ในการต่อสู้ทางการเมืองของกลุ่มแนวร่วมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (น.ป.ช.) และใช้ชื่อกลุ่มทีมงานในการลงแข่งขันทางการเมืองในครั้งนี้อย่างชัดเจนว่า “กลุ่มเพื่อไทยคุณธรรม” ซึ่งเป็นการประกาศต่อสายตาของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ว่าตนเองอยู่ในสังกัดของพรรคเพื่อไทย ประกอบกับพรรคเพื่อไทยซึ่งแต่เดิมคือ พรรคไทยรักไทย ที่มีอดีตนายกรัฐมนตรี คือ พ.ต.ท. ดร.ทักษิณ ชินวัตรเป็นหัวหน้าพรรค และที่สำคัญอดีตนายกฯ ทักษิณ เป็นคนจังหวัดเชียงใหม่เกิดที่อำเภอสันกำแพง ทำให้คะแนนนิยมในตัวของอดีตนายกฯ ทักษิณ และพรรคไทยรักไทยได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี เป็นที่รักคนเหนือโดยเฉพาะชาวจังหวัดเชียงใหม่ ตลอดมา

จากเหตุการณ์การต่อต้านรัฐบาลของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตรในนามของพรรคไทยรักไทย ในปี พ.ศ.2549 ซึ่งมีกลุ่มคนออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลในขณะนั้น นำโดยแกนนำคนสำคัญ คือ คุณสนธิ ลิ้มทองกุล โดยอาศัยสัญลักษณ์ในการต่อสู้คือการสวมใส่ “เสื้อเหลือง” และเรียกกลุ่มของคนเสื้อเหลืองว่า “กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” จนเกิดความวุ่นวายทางการเมืองขึ้นและท้ายที่สุดก็เกิดการรัฐประหารเมื่อ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 โดยคณะทหาร ส่งผลให้อำนาจการบริหารงานของรัฐบาลของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตรในนามของพรรคไทยรักไทยหมดอำนาจลง จากนั้นกลุ่มคนเสื้อเหลืองก็ได้มีการออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งของนายสมัคร สุนทรเวช สังกัดพรรคพลังประชาชน ซึ่งก็คือ พรรคไทยรักไทยที่เปลี่ยนชื่อมา และรวมถึงรัฐบาลของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ที่ต้องพบกับปัญหาเช่นเดียวกัน คือ การออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านของกลุ่มคนเสื้อเหลืองและการ โจมตีจากฝ่ายค้านสมัยนั้นซึ่งก็คือ พรรคประชาธิปัตย์ที่ว่ารัฐบาลของนายสมัคร สุนทรเวช และรัฐบาลของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นรัฐบาลที่เป็นตัวแทนของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตร นั่นเอง จากนั้นจึงเกิดการเปลี่ยนขั้วในทางการเมืองเกิดขึ้นเมื่อพรรคฝ่ายค้านได้รับการสนับสนุนให้ขึ้นเป็นผู้นำรัฐบาล และตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ได้รับการสนับสนุนในครั้งนี้นั้นคือนายเนวิน ชิดชอบ ผู้ซึ่งเคยร่วมงานและเป็นคนสนิทของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตรนั่นเอง ส่งผลให้มีกลุ่มคนที่สนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตรและพรรคไทยรักไทยได้ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ โดยใช้สัญลักษณ์ในการเคลื่อนไหวนั้นคือการสวมใส่ “เสื้อสี

แดง” และเรียกกลุ่มของตนเองว่ากลุ่มแนวร่วมประชาชนต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (น.ป.ช.) กลุ่มผู้เข้าร่วมในอุดมการณ์และการเคลื่อนไหวต่อต้านส่วนใหญ่จะเป็นคนที่รักในตัวของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตร และพรรคไทยรักไทย และที่มีการรวมตัวอย่างเหนียวแน่นที่สุดคือคนทางภาคเหนือ โดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่

ผลจากความแตกต่างทางความคิด การแบ่งสีแบ่งขั้วอย่างชัดเจนในทางการเมือง และหน่วยทางการเมืองระดับชาติมีความเชื่อมโยงกับการเมืองท้องถิ่น โดยเฉพาะกับการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเทศบาลนครเชียงใหม่อย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ประกอบกับในเขตพื้นที่ของเทศบาลนครเชียงใหม่เป็นพื้นที่เขตเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของแปดจังหวัดภาคเหนือตอนบน ทั้งแหล่งท่องเที่ยว ศูนย์รวมของวัฒนธรรมแห่งล้านนา ทำให้เขตเทศบาลนครเชียงใหม่เป็นเมืองที่มีชนชั้นกลางอาศัยอยู่มาก คนส่วนใหญ่มีการศึกษาที่ดี มีอาชีพหน้าที่การงานดี ความเป็นอยู่ก็ดีตามไปด้วย ดังนั้น ในการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ในครั้งนี้ จึงต้องส่งผลให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งย่อมต้องใช้กลยุทธ์ในการหาเสียงเป็นอย่างมากด้วยหลายต่อหลายเหตุผลที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และรวมถึงเป็นเขตที่มีชนชั้นกลางซึ่งเป็นกลุ่มคนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ การแข่งขันกันของผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ในวันที่ 4 ตุลาคม 2552 จึงมีความร้อนแรงและเต็มไปด้วยการต่อสู้กันทั้งในเชิงนโยบาย และกลยุทธ์ต่างๆ อย่างเข้มข้นนั่นเอง

ดังนั้น การเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ในครั้งนี้จึงมีความน่าสนใจ ซึ่งจากความเชื่อมโยงของการเมืองท้องถิ่นของผู้สมัครรับเลือกตั้งนั้น มีความเชื่อมโยงกับการเมืองในระดับชาติผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษา “กลยุทธ์ในการหาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ ในการเลือกตั้งวันที่ 4 ตุลาคม 2552” ของผู้สมัครนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ที่นำมาใช้ในการหาเสียงกับประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษากลยุทธ์ในการหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2552
2. เพื่อศึกษาถึงปฏิกริยาและการตอบรับของหน่วยการเรียนรู้ทางการเมือง เช่น กลุ่มคนหรือ สื่อมวลชนต่อกลยุทธ์ของการหาเสียงของผู้สมัครนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1. งานวิจัยนี้ทำการศึกษาในพื้นที่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 14 ตำบล ได้แก่ ตำบลหายยา ตำบลช้างม่อย ตำบลศรีภูมิ ตำบลวัดเกต ตำบลช้างคลาน ตำบลพระสิงห์ ตำบลสุเทพบางส่วน ตำบลป่าแดดบางส่วน ตำบลฟ้าฮ่าม ตำบลหนองป่าครั่งบางส่วน ตำบลท่าศาลาบางส่วน ตำบลป่าตัน ตำบลหนองหอยบางส่วน และตำบลช้างเผือกบางส่วน และครอบคลุมแขวง 4 แขวง ได้แก่ แขวงนครพิงค์ แขวงกาวิละ แขวงเม็ງรายและแขวงศรีวิชัย
2. ช่วงเวลาที่ทำการศึกษาเป็นช่วงหลังการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งเป็นช่วงที่มีการประกาศรับรองผลการเลือกตั้งจาก ก.ก.ต.กลางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
3. เนื้อหาของการวิจัยจะเน้นถึงการศึกษาหน่วยการเรียนรู้ทางการเมืองและผู้นำชุมชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่
4. งานวิจัยนี้ ศึกษาเฉพาะผู้นำชุมชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ทั้ง 4 แขวงและประธานกลุ่มองค์กรต่างๆ ในชุมชนเขตเทศบาลนครเชียงใหม่

1.4 สมมุติฐานการศึกษา

กลยุทธ์ในการหาเสียงเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนครเชียงใหม่ มีส่วนสำคัญต่อการได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง

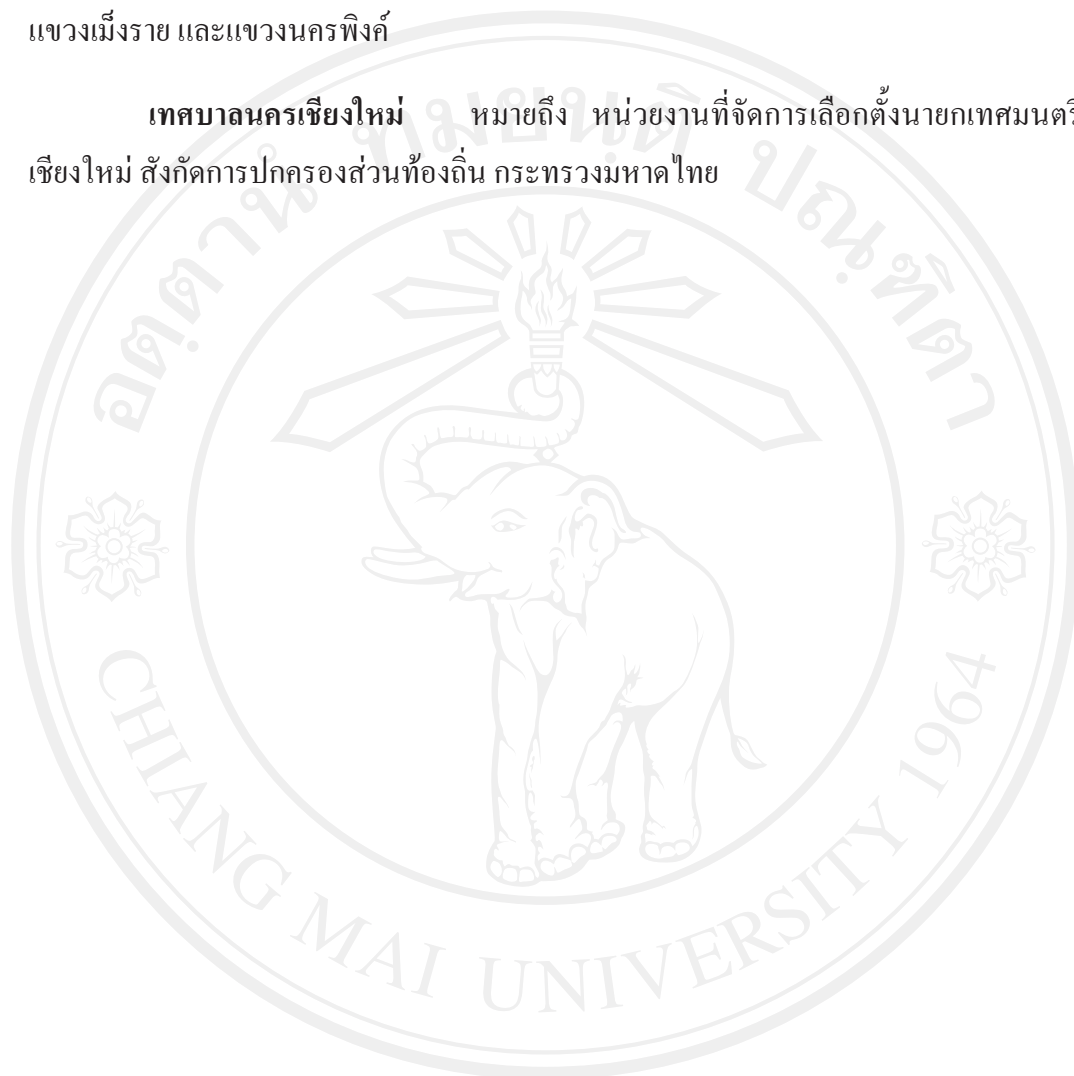
1.5 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

กลยุทธ์ หมายถึง สิ่งที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าประสงค์ โดยจะกำหนดขึ้นจากการพิจารณาปัจจัยแห่งความสำเร็จ (Critical success factors) เป็นสำคัญ กล่าวคือ ต้องพิจารณาว่าในการที่จะบรรลุเป้าประสงค์นั้น มีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อความสำเร็จ และจำเป็นต้องทำอย่างไร จึงจะไปสู่จุดนั้นได้ ซึ่งในงานวิจัยนี้ศึกษาถึงกลยุทธ์ หรือวิธีการในการหาเสียงเลือกตั้งว่าทำอย่างไรให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งนั่นเอง

หน่วยการเรียนรู้ทางการเมือง หมายถึง หน่วยงาน กลุ่มหรือองค์กรที่อยู่ในชุมชนเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เช่น กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มหนุ่มสาว สี่อวมลชน

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่มีสิทธิในการเลือกตั้งนายกเทศบาลนครเชียงใหม่และมี
ภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ใน 4 แขวง ประกอบด้วย แขวงกาวิละ แขวงศรีวิชัย
แขวงเม็ງราย และแขวงนครพิงค์

เทศบาลนครเชียงใหม่ หมายถึง หน่วยงานที่จัดการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีนคร
เชียงใหม่ สังกัดการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved